

Síla křehkosti

Jsmo zase na konci roku a blíží se Vánoce. Přes vše, co se na ně nabalilo divného a nákupního, většinu z nás tato doba nějak pozastaví, obrátí domů, dovnitř, trochu jinam. Říkám si někdy, jak je možné, jak to ta zvláštní zvěst, kolem níž se Vánoce točí, dokázala ustát, když je tak schovaná, tichá a křehká.

Že se vůbec podařila, že se k nám vůbec přes ta staletí donesla. Představme si to trošku z doktorského pohledu, třeba takového toho čapkovského: volají Vás k překotnému porodu. Domácímu porodu? Jáříku kdepak, to by bylo ještě dobré, byla by alespoň teplá voda na plotně, nějaké ty čisté pleny a pár ženských v domě. Je to prosím pěkně porod ve stáji u zvířat, ve stáji snad dokonce někde ve skále. A je to pěkně vysoko v kopci, holenku tam než vylezete... Propánakrále, cožpak rodička bydlí ve stáji? Ale ne, jen to prostě na ni přišlo cestou, tak se tam schovala. Porodní bába žádná, je u ní jen manžel, který samosebou v životě u porodu nebyl. Škandál, co vám mám povídat. Rodička nikdy nerodila, je to mladička dívenka, jak tohle jeminkote může dopadnout? Osel trčí v koutě, přichází se mu nezdají, tak trucuje, zato vůl je zvědavý a pořád se plete mezi manžele, zajímá jej, co se to tam děje. Funí a funí, no aspoň tam mají ždíbec tepla. Všude šero, za chvíli padne úplná tma. Na rozsvěcení čas není, kdoví, kde mají ti dva poutníci lampičku, v které mošně. Kdepak tady doktor. Tak nakonec muž svojí velkou tesařskou silou odstrčí vola ke stěně a jde se snažit pomoci v tom, co v životě nezažil. . .

Nebyl ten Bůh Hospodin hazardér? Má jediného syna, vymyslí mu ohromný dějinný úkol a vyšle jej do takovýchto podmínek a k takovým nezkušeným lidem. A nedostí na tom, ještě udělá všechno pro to, aby se ke zvané rodiče pár hodin po porodu, který našťestí přežila, nahrmuli kdovíjací lidé i se všelijakou zvěří, hlučeli a neměli se k odchodu. Uznejte, to je doktorská pohádka velmi divoká a naděje na přežití všech dost malá. Přesto je najednou v malé stáji ticho, maminka chová nového maličkého člověka, odněkud se vzalo i světlo a všem je dobře. Podařilo se to, přes všechnu nezajištěnost a křehkost. Nebo právě díky ní? Jsou chvíle, kdy z křehkosti jde čerpat sílu a tato vánoční k nim patrně patří.

Lékaři s lidskou křehkostí zacházejí asi více než kdo jiný: nově narození, staří i umírající lidé jsou těmi, které potkávají nejčastěji. Je třeba se s nimi zastavit, nespěchat a trochu přemýšlet nejen o tom, co jim jako jejich lékař říkám, ale hlavně jak to je slyšeno, jak je to nesené a uneseno. Od toho je pak jen malý krok k zamyšlení nad tím, jak bych to chtěl já, jak jsem život začínal a jak bych si jej přál končit.

Všichni, kdo jsme lidem na začátku a na konci života nablízku, máme velkou výsadu: smíme být nablízku křehkosti, která nás zve, abychom se dívali na život trochu jinak, abychom velké věci zahlédli v těch prchavých a malých. Nepozorovaně tak do nás vstupuje síla, z níž můžeme čerpat a žít z ní. Máme vlastně celý rok tak trochu Vánoce.

Martina Špinková

Martina Špinková

Cesta domů
Bubenská 3, 170 00 Praha 7
martina.spinkova@cestadomu.cz